Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(13 засїданє з дня 28 січня 1898).

На сїм засїданю явило ся 128 послів. По відчитаню списку петиций, з котрих наспіло 1078, відчитано пильне внесенє пос. Дунаєвского і 122 послів, щоби в 60-лїтний ювілей Сьвятїйшого Отця Папи Льва XIII. сойм галицкий вислав єму свої желания. Внесенє се мотивував пос. Дунаєвский короткою, але щирою річию, в котрій підніс іменно сю обставину, що теперішний сьв. Отець має на оцї добро всїх народів, указуючи їм посеред всяких струй житейских і суспільних правдиву дорогу до щастя і ладу. Наглість внесеня як і саме внесенє принял сойм одноголосно, що маршалок сконстатував. В сали були архієп. Моравский, еп. Чеховии і Пузина. З руских послів були присутні всї крім дра Савчака, Заячківского і дра Окуневского. — Пос. Скалковский мотивував своє внесенє о справі, щоби власти адміністрацийні і скарбові точно держали ся постанов закона о екзекуциях і не забирали людям предметів, винятих зпід екзекуциї. Внесенє се дуже важне для наших селян.

Пос. Крамарчик мотивував своє внесенє на зміну приписів що до подажи мяса. Бесїдник замітив, що доставцем мяса для війска у Львові є жид Ґрінберґ, котрий не купує краєвих волів, а спроваджує лихе мясо з Угорщини. Селяни наші жиють нинї менше з рілї, а головно з годовлї свиний. Селянин вигодував веприка до Праги, а тут показало ся в різни, що веприк був угроватий. В такім случаю масар з Праги упоминає ся у галицкого господаря звороту своїх гроший, які він заплатив купцеви за веприка. Селяни тратять все, а ще за штуку мусять доплачувати всякі другі кошти в сумі 8 до 10 зр. Нераз платить господар навіть за чужу штуку, угровату. Угровате мясо дасть ся в части ужити. Деинде суть ятки окремі на угровате мясо. Мясо се можна споживати, зваривши его добре. Чомуж в нас не заведено таких яток як в Прусах і Угорщинї? Посол домагає ся утвореня в кождім містї, де суть публичні різнї також і яток на угровате мясо. Внесенє его відослано до комісиї краєвого господарства.

Пос. Вайґінґер мотивував своє внесенє на помноженє числа ц. к. евіденцийних ґеометрів. Внесенє відослано до правничої комісиї.

Пос. Стан. Єнджейович здавав справу про краєві заведеня науково-рільничі в Дублянах. Рішено завести там практичну науку молочарства. — Пос. Солецкий мотивував своє внесенє на зміну арт. 22, краєвого закона з 6. грудня 1887 р. Внескодавець змагає до побільшеня числа інспекторів окружних в містах Львові і Кракові. Внесенє відослано до шкільної комісиї.

Пос. Козловский реферував справозданє буджетової комісиї о прелімінари краєвого фонду шкільного на 1898 р. При тій нагоді забрав слово еп. Пузина і домагав ся зміни закону шкільного в тих напрямах, щоби 1) Катихитів при народних і виділових школах іменували виключно епіскопи (не рада шкільна краєва); 2) щоби власть дисциплїнарна над катихитами лежала лише в руках духовних властий; 3) щоби катихити не були обовязані учити більше годин тиждневою як 22 і одну екзгорту, щоби відтак 4) всїх катихитів ремуеровано за одну годину в тиждни не 20 а 40 золотими. Бесїдник жадав, щоби его внесенє передано комісиї шкільній а відтак відослано до Видїлу краєвого і кр. Ради шкільної для розслїдженя і здания справи.

Пос. Бериадзіковский домагав ся збільшеня прелімінованої квоти на переношеня учителів. — Пос. Солецкий жадав, щоби Рада шкільна лиш в надзвичайних случаях переносила учителів.

Пос. Бобжиньский пояснив, що сума визначена в буджетї на переношеня учителів, уживає ся переважно на кошти переношеня учителів, котрі по укінченю курсу рисункового переходять до инших шкіл. В справу порученую краківским епіскопом бесїдник не хоче запускати ся, бо она прийде і перед Раду шкільну а там єї точно розслїдять. — Справоздавець пос. Козловский подякував еп. Пузинї за то, що обстав за катихитами і висказує надію, що Сойм удїлить фондів; есть то іменно нинї пожаданим, коли сьвіт зачинає поклоняти ся практичному материялізмови.

Пос. Вуйцік домагав ся знесеня або бодай зредукованя дотациї на конференциї учительскі. — Пос. Бобжиньский заявив, що не може бути й бесїди о знесеню тої дотациї, бо конференциї учительскі унормовані законом і мусять відбувати ся, а впрочім конференциї ті показали ся в практицї дуже пожиточними.

---

10)

Остров з закопаними скарбами.

(З англійского — Р. Л Стівенсона.)

(Дальше).

Барбекі, то незвичайний чоловік — говорив до мене корабельний сокерник — він за молоду учив ся в добрих школах, а коли має охоту, то уміє так говорити як з книжки. А такий відважний, що й лев нїчим супроти него! Сам один, і навіть без всякої зброї дав собі раду з чотирома і порозвалював їм голови, я то видів на власні очи.

Вся залога поважала его і слухала его приказів. Він умів з кождим говорити і кождому зробив якусь прислугу. Для мене був завсїгди однаково прихильний і завсїгди тїшив ся, коли я зайшов до кухнї, котра мусїла бути у него завсїгди дуже чиста, а в кутї котрої стояла клїтка з его папугою.

— Ходи сюди Гакінс, — казав він бувало — нехай старий Джек побалакає собі з тобою. Нікого так не люблю, як тебе, мій сину. Сїдай же собі, а я тобі дещо розкажу. Ось капітан Флінт — я так називаю мою папугу іменем славного буканїра, капітана Флїнта — ось капітан Флїнт, котрий нам ворожить, що подорож щасливо нам удасть ся, Правда, капітане?

А папуга відповідала тогди борзо раз по раз: „Золоті ескудос! [1]) Золоті ескудос! Золоті ескудос! Золоті ескудос! — аж Джек накрив клїтку хусточкою.

— Отсїй птици буде тепер яких двіста лїт — казав він — ті птиці по найбільшій части жиють вічно. Хиба лиш ще один чорт видїв тілько злого на сьвітї, що отся птиця. Ся папуга їздила з Інґлендом, з великим капітаном розбишаків, Інґлендом. Була в Мадаґаскарі і Сурінамі, в Провіданс і Портобелльо. Була при тім, як запрятувано розбиті ішпаньскі кораблї, що везли золото і срібло, та й научила ся говорити слова: „золоті ескудос“, котрих було тогди триста пятьдесять тисячів! Она була сьвідком нападу на корабель індийского віцекороля коло Ґон, а все-таки така невинна, як дитина. Але ти, капітане, нюхав вже й пороху, правда?

— Лагодьте ся гаками ловити корабель! — крикнула папуга.

— Хороший з неї маленький мореплавець — говорив кухар дальше, і тогди бувало вийме з кишенї кусник цукру і дасть їй, а она тогди зачинає бити дзюбом в щеблї від клїтки і страшно клясти. — От, видиш, хлопче — каже тогди бувало довгий Джек, — хто дотикає ся смоли, до того она прилипне. Она би хоч і кому сказала то в очи а все-таки годі на ню за то гнївати ся, бо прецї не уміє инакше. — По тих словах брав ся довгий Джек якось торжественно за волосє над чолом, так, що менї здавало ся, що він найлїпшим чоловіком на сьвітї.

Тимчасом сквайр і капітан Смолет все ще бокували від себе. Сквайр не таїв ся з тим, що не терпить капітана. Капітан знов відзивав ся лиш тогди, коли хто до него промовив, але тогди відповідав остро, коротко і сухо та не сказав і слова за богато. Признавав, що може й зробив кривду залозї, що декотрі матрози так пильнують своєї роботи, як би він того й не міг лїпше собі желати, та що поведенє всїх єсть добре. А що-до самого корабля, то він в нїм таки залюбив ся.

— І чоловік з жінкою не може лїпше годити ся, як сей корабель з вітром, але — додавав він звичайно — більше не кажу нїчого, як лиш то, що ми ще не дома і що менї подорож не подобає ся.

При сих словах сквайр звичайно обертав ся, і задерши гордо голову до гори, зачинав ходити по покладї то сюди, то туди.

— Я би таки пук — казав він нараз — як би сей чоловік мусїв бути заєдно кого мене.

— Не обійшло ся в дорозї і без бурі, але кожда буря була лиш доказом, що „Гіспаніоля“ судно знамените. Всї люди з залоги були зовсїм вдоволені, і не дуже мушу признати, що ледви чи й в ковчезї Ноя було морякам лїпше. Іноді майже й не було за що а вже давано морякам подвійну порцию ґроду а також і серед тижня був пуддінґ, скоро сквайр на пр. довідав ся, що припадають чиїсь іменини, Крім того стояла бочка з яблоками, з котрої кождий брав собі тілько, кілько сам хотів.

— Я ще не чував, що з такого поступованя вийшло щось доброго — казав капітан до доктора Ляйвеві. — Розпускайте лиш матрозів, а тогди певно чорти з них пороблять ся — от така моя думка.

А все-таки тота бочка з яблоками зро-

[1]) Ескудо — то саме що „таляр“ — давнїйша ішпаньска золота монета.

— Остаточно ухвалила Палата цілий буджет фонду шкільного.

По сім слідувало справоздане комісиї буджетової о неурожаю в 1897 і о внесеню пос. Меруновича. Комісия вносить ухвалити: 50.000 зр. до розпорядимости Виділу краевого на публичні роботи в сторонах навіщених неурожаем; — 50.000 зр. для улекшеня повітам акциї помічничої на засіви; — кредит додатковий на 1897 р. в сумі 100.000 зр. Сим залагоджуе ся і внесене пос. Меруновича. — Дальше: Сойм взиває правитзльство, щоби оно причинило ся одноразовим датком в сумі 50.000 зр.; щоби прискорило опуст податковий і в громадах, навіщених елементарними нещастями, щоби здержало екзекуциї податкові в 1898 р.; щоби признало опуст в тарифах перевозових в Галичині для перевозу продуктів рільничих; щоби доставило бодай 25.000 сотн. соли для худоби безплатно для повітів, де хибла паша та щоби дозволило побирати безплатно сировицю в повітах: Богородчани, Долина, Калуш, Коломия, Косів і Надвірна. Наконець має Виділ краевий постарати ся о то, щоби міністерство скарбу і торговлї увільнило від мита маюче привезти ся з Росиї збіже для сторін, навіщених неурожаем, в скількости що найменше 150.000 сотнарів метричних а то на час до кінця червня с. р.

Задля браку комплету не можна було ухвалити ті внесеня на сім засіданю і засідане закрито.

Новинки.

Львів дня 31-го січня 1898.

— **Є. Е. п. Міністер справ заграничних** ґр. Аґенор Ґолуховский прибув в пятницю вечером до Львова на кількадневний побут.

— **З „Просьвіти“.** Ві второк 1-го лютого с. р. о годинї 7-ій вечером уряджає товариство „Просьвіта“ при співучасти „Львівского Бояна“ в великій сали „Народного Дому“ деклямацийно-музикальні вечерниці зі слідуючою програмою: 1) Встунне слово: проф. І. К. — 2) „Річенька“ Лаврівского; мішаний хор Бояна. — 3) Скрипка: фантазия Сметани з опери „Далибор“ і Godard Berceuse; О. Б. — 4) Деклямация: „Не чужого ми бажаєм“ В. Шашкевича і „В сьвіт за очи“ Б. Ленкого; Е. О. — 5) „Гей по горі“ Вербицкого; мужеский хор Бояна. — 6) Сольо-спів з „Купала“ Вахнянина; п. А. — 7) Фортепян: Duo dramatique Volac'a; пп. Ш. і Н. — 8) „До рускої пісни“ Матюка; мужеский хор Бояна. — 9) Деклямация: „Здоров Собору Просьвіти“ О. Федьковича; п. К. — 10) „Ой весна, весна“ Лисенка; мішаний хор Бояна. — Ціна місць: фотель 1 зр., крісло 80 кр., партер 50 кр., ґалерия 25 кр. — Білети дістати можна кождого дня в товаристві „Просьвіти“ (ринок ч. 10). — Дохід з вечерниць призначений на памятниковий фонд Маркіяна Шашкевича. — По вечерницях відбуде ся комерс в льокали „Рускої Бесіди“ (ринок ч. 10).

— **Др. Северин Данилович,** бувший адвокат в Коломиї, а опісля в Кутах, зголосив перенесене своєї канцеляриї адвокатскої з днем 10-го цьвітня 1898 до Перемишля — як то оголосив в урядовій часописи.

— **Др. Станислав Яна,** лікар у Львові, про котрого траґічну смерть ми оногди доносили, був чоловіком дуже спосібним, совістним і незвичайно честним. Покійний числив 46 літ житя і був безженний. Причиною самоубийства був нервовий розстрій, а сьвідчить о тім і картка, яку покійний полишив на адресу своєї сестри: „По 19-дневній безсонности відбираю собі жите. Я так роздразнений, що не здаю собі справи з отсего мого кроку. Нехай менї простять ті, котрим смерть моя зробить прикрість“. — І справдї смерть покійника дуже прикро вразила всїх, що его знали, а найбільше людий бідних, для котрих др. Яна був правдивим опікуном і добродїем, несучи їм все і всюди поміч лїкарску а навіть і материяльну. Як покійника загально люблено і поважано, дає доказ вчерашний его похорон, з мешканя при ул. Паньскій на зелїзничий дворець, в котрім то похоронї взяло участь множество людий з усїх верств львівского населеня. Тїло бл. п. дра Яни відвезено до Нового Санча, до родинного гробу. Покійний полишив стареньких родичів (отець числить звиж 80 літ) і численну рідню.

— **Самоубийство** В суботу около 8-ої години вечером візвано поготівле стациї ратункової на ул. Униї люблиньскої ч. 11 у Львові, де в нападї божевільства кинув ся з другого поверха на землю замешкалий там офіциял рахунковий львівского суду апеляцийного Віктор Левицкий, 33-лїтний мужчина. Всяка поміч показала ся безуспішною і до чверть години самоубийник закінчив жите. Причиною самоубийства була невилїчима недуга ума, треваюча вже від довшого часу.

— **Случайне затроєнє.** Вчера около 9-ої години вечером візвано помочи стациї ратункової до Анастазиї Б., жінки одного возьного, що з неосторожности напила ся аршенїку. Звідки взяв ся дома аршенїк, доси незвістно. По уділеню затроєній першої помочи, полишено еї дома, бо не грозить її поважна небезпечність.

— **Русин — мандарином хіньским!** Др. Ярослав Окуневский, лїкар военної маринарки, одержав в часї свого побуту в Хінах хіньский ордер, до чого привязана гідність мандарина III-ої кляси.

— **Довгий вік** В місцевости Будафальва, в комітатї ужгородскім на Угорщинї, помер сими днями Александер Кубінїй, в 114 році житя. Померший був вояком під Наполеоном І. і брав участь в кількох битвах, між иншими в битві під Липском.

— **Зловлений ватажко опришків.** З Софії телеґрафують, що болгарскій поліциї удало ся сими днями зловити славного ватажка опришків Атанаса, звістного з нападу на зелїзничий поїзд під Черкеской в Туреччинї 1891 р. Від того нападу жив Атанас непізнаний в селї Кузловици і був правдивим опікуном убогих. Коли его зловлено і відведено під сильною войсковою сторожию до Софії, віднесло ся 180 кузловецких селян телеґрафічно до князя Фердинанда з просьбою о увільнене опришка. — Справа нападу під Черкеской наробила по часописях европейских в році 1891 великого шуму. Дня 31-го мая згаданого року напали опришки під Черкеской, кілька миль від Константинополя на поспішний поїзд. Під проводом ватажка Мою Атанаса розібрали они шини, а коли поїзд задержав ся, обрабували подорожних, кількох Німців і одного Анґлїйця, та взяли їх відтак до неволї. Відтак більшу їх часть випущено на волю, а задержано лише чотирох яко закладників, а пятого, берлиньского банкира Маврикія Ізраеля, вислано до Константинополя аби доніс властям, що коли не виплатять опришкам 200.000 франків окупу, то они убють задержаних подорожних. Турецке правительство під напором німецкого амбасадора виплатило опришкам згадану суму і они випустили подорожних. Пізнїйше зловлено кількох членів тої шайки, але Атанасови удало ся укривати ся цїлих сім лїт, аж до сего року.

— **Як ґубернатор шукає мамки?** В однім повіті люблиньскої ґубернії видала власть адмінїстрацийна при кінци минувшого року такий обіжник: „До началиника громади Н. Н. З розказу начальника повіту поручає ся начальникам громад, щоби в протягу 7 тижнів виказали спис тих всїх женщин, котрі відбули порід в серпни, вересни і жовтни, а також тих, котрі мають родити в листопадї і грудни с. р., а також в січни і лютім р. 1898. В виказї тім належить подати о кождій женщинї: еї походжене, чи є замужна, або нї, а також котра є добре збудована, а то для того, позаяк, одна з них стане у начальника ґубернії мамкою для дитини, що має народити ся. Герасімов“. — Хороші відносини!

била нам добру прислугу, як то зараз розкажу. Бо як би не тота бочка, то ми були би нічогісенько не знали, а хто знає, може ще й були би погинули від поганої зради.

А то ось як було.

Ми приїхали були в ті сторони, звідки віють полудневі вітри, а де був також і той остров, — більше годі менї о нїй говорити, — та плили просто до неї, і що дня та що ночи пильно виглядали за нею. Після нашого обчисленя мусів то вже бути послїдний день нашої дороги і в ночи або найдальше на слїдуючий день перед полуднем, могли ми сподївати ся, що побачимо вже остров з закопаними скарбами. Ми плили в сторону SSW., вітер дув постійно з заду, а море було спокійне. „Гіспаніоля“ так і лиш сунула ся по водї та переднїм кінцем прорізувала запінені филї. Всї на корабли були як найлїпшої гадки, бо ми зближали ся вже до кінця першої части нашої цїли.

Сонце як-раз було зайшло, а я упоравшись з своєю роботою, хотїв іти до своєї кої, коли мене в послїднїй хвили скортїли яблока. Я побіг на поклад. Цїла варта стояла на переднїм кінци корабля і дивила ся, чи не побачить остров. Моряк при кермі споглядав на вітрила та посвистував собі, і то лиш можна було чути серед того шуму, який робив ся від того, що филї били об корабель. Я вліз до бочки і побачив, що там яблок так як би вже й не було. Шум води, гойдане корабля і темнота так якось на мене вплинули, що я був би таки вже в бочцї спав і я став вже таки дрімати, коли хтось тяжкий сїв собі близько бочки, і она аж затрясла ся, коли той чоловік опер ся об ню плечима. Я вже хотїв вискочити з бочки, коли той чоловік зачав говорити. То був Зільверів голос, і заким я ще почув кільканайцять слів, був би вже за нїщо в сьвітї не показав ся з бочки. Я лиш зі страху і цїкавости причаїв ся та слухав, бо тих кільканайцять слів переконали мене, що в моїх руках спочиває жите всїх честних людий на корабли.

Глава одинайцята.

Що я чув в бочцї з яблок.

— Нї, не я — говорив Зільвер. — Флїнт був капітаном а я мимо моєї деревляної ноги був кватирмайстром. Той сам бік корабля, що позбавив мене ноги, позбавив і старого Пю его очий. То був дуже здібний хірурґ, що відойми́в менї ногу, був на унїверситетї, учив ся по латинї і Бог знає ще чого — але его повісили як пса і він сушив ся так само на сонци як і другі. То були люди капітана Роберта, а нещасте взяло ся їх від того, що они своїм кораблям понадавали инші імена — „Фортуна“ і т. д. А я кажу, що коли вже раз корабель охрестять, то нехай він так називає ся, як его назвали. „Касандра“ задержала своє імя та завезла нас всїх щасливо з Малябару домів по тім, коли Інґлянд зловив був Індийского віцекороля, а так само і Флїнтів корабель „стара Фока“, котрий був цїлий червоний від крови а повен золота аж по самі береги.

— Ба, — відозвав ся инший голос, а то був голос наймолодшого моряка на корабли — але бо Флїнт був найперший із всїх букапірів.

— Та й Давіс був також непослїдний — сказав на то Зільвер. — Але я з ним нїколи не їздив. Зпершу з Інґляндом, а відтак з Флїнтом, отсе моя історія, а тепер так сказати би на власну руку і на власний рахунок. У Інґленда заощадив я собі девятьсот, а у Флїнта два тисячі фунтів. Для звичайного матроза то зовсім не зле — а все зложив я безпечно в банку. В теперішних часах бачите дїло не в тім, щоби заробити, але щоби заощадити, вірте менї. А де тепер поділи ся Інґлендові люди? Я не знаю. А Флїнтові? Ну, більша часть з них тут на корабли і раді з того, що дістають пуддінґ — бо преці декотрі з них мусїли ходити на жебри. Старий Пю, що стратив очи, пустив до року тисячу двіста фунтів, повинен був лїпше зробити. А де він тепер? Землю гризе і черваки его точать, а два роки тому назад мало що таки з голоду не згинув. Ходив за прошеним хлїбом, крав і пускав ся на розбої, а мимо того голодував. Аж гидко!

— Та бо остаточно й нема нїякої цїли, щоби щадити — відозвав ся молодий моряк.

— Для молодого доморослого дурака нема нїякої цїли, то можеш менї вірити — сказав на то Зільвер. — Але розваж собі добре. Ти ще, що правда молодий, але такий розумний, як старий. Я то зараз по тобі пізнав, як лиш тебе перший раз побачив, длятого говорю до тебе як до мужчини.

Подумайте собі, що дїяло ся в менї, коли я почув, як той поганий старий злодюга так само облестно говорив до другого, як нераз до мене. Як би я був міг, то був би ему таки крізь бочку смерть зробив. А він тимчасом говорив дальше і не сподїваючись, що хтось его підслухує.

— Яка-ж по правдї доля тих, що гонять за щастем? Жиють без вигоди і кождої хвилї жде їх шибениця, але они їдять і пють добре,

— **Померли:** У Львові о. Йосиф Шелиґовский, крилошанин львівскої лат. капітули, в 89-ім році житя, а 65-ім сьвященства; — в Липску сьвітової слави книгар, Генрик Брокгавс.

Телеґрами.

Відень 31 січня. Є. Вел. Цісар принимав вчера на одногодинній авдиенциї угорского президента міністрів Банфі'го. Угорскі міністри конферували вчера з австрийскими в справі австро-угорскої угоди.

Калькута 31 січня. Анґлійска бриґада попала ся в краю Арідів в засідку і при тім згинуло 5 анґлійских офіцирів і 8 рядових; 2 офіцирів і 17 рядових десь пропало.

Атини 31 січня. З Лямії доносять, що Сейфулла-паша вимашерував з 2000 войска і 2 пушками до Ляцаріни коло Трікалї в Тесалії, щоби змусити жителів до плаченя податків. Людність стала стріляти на войско і прийшло до формальної битви. На другий день напад повторив ся, але его наслідки доси ще не звістні.

Переписка зі всїми і для всїх.

Креч. в Пил.: В попередній переписцї у відповіди для Вас видруковано в однім місци хибно Zone 16 замість: Zone 10 — що впрочім можна й легко здогадати ся, бо перед цвною 11, в котрій лежить Мільниця, може бути лиш цона 10 в котрій лежить Борщів. — **Le compère:** 1) Польска трупа театральна, під дирекциею Івана Рецкого, розбила ся, а розбитки еї, під дирекциею пані Пясецкої перебувають тепер в Горлицях. Чи там есть і п. Рецкий — не знаємо. Звідайте ся у пані Пясецкої. — 2) Найлїпше напишіть в тій справі письмо до видїлу „Рускої Бесїди" у Львові і просіть о відповідь. — **Яким у Львові:** На бородавки маєте слїдуючі ліки: а) Кожду бородавку треба ляпісувати доти, доки зовсїм не згине. Ляпіс (званий також „пекольним каменем"), купує ся в аптицї, але що він сильна отруя, то звичайно видають его лиш на рецепту. Єсть то білий, штучно із срібла і салїтрової кислоти роблений камінь, грубости олївця, вправлений в деревляну бариличку; его треба кінчиком умочити в водї і помастити ним бородавку. Камінь той палить і пальцями не треба его брати. — б) Дати собі зробити в аптицї лік: 8 ґрам. молочної кислоти, 8 ґр. кольодіюм, 1 ґр. салїцилевої кислоти. В ту мішанину мочить ся пензлик і що дня по кілька разів мастить ся нею бородавки. Перед тим, як і при слїдуючих лїках добре єсть зрізати дрібочку бородавку зверха ножиком. — в) Купити в аптицї тинктури туї і мастити нею. Можна також зробити собі міцний вивар з галузок туї (корчики, котрі дуже часто для окраси садять по городах). — г) Мастити соком з ростини, званої: „зелемозень" (Chelidonium), котра яко хопта росте всюди, дуже часто по під плоти, і цьвите жовто, а урвана пускає жовтий сок. — д) Розтерти сьвіжий цьвіт з ростини званої: „діванна дрібноцьвіта" (Verbascum thapsus), або дівенна вязчаста (Verb. phlomoides, також „гадинник" або „котячий хвіст"); жовтий цьвіт тої ростини зриває ся сьвіжий, кладе ся на бородавку і па ній розтирає ся. Антикарска ґазета: Pharmac. Post каже, що від сего ліку по двораховім натираню, за 24 або 36 годин, зачинають лущити ся і щезають зовсїм. — **Єгомость в Равличці:** Прилади до т. зв. пилочкової роботи можете дістати в зелїзній торговли Івана Шумана, Львів площа Бернардиньска, ч. 14. Ціна каблуків до пилок від 45 кр. до 1 зр. 65 кр.; 12 штук пилочок 36 кр., штука 5 кр. Фірма та скаже Вам, де можете дістати взірцїв до тої роботи. Роботами тими можете хиба робити дарунки. Попиту на них в торговли нема ніякого. — (Дальше пізнїйше). — **Ю. М. з над Рати:** Поки що шукайте иншого жерела доходу до оплати особисто-доходового податку, бо Ваш льос не витягнений анї давнїйше, анї в послїднім тягненю. — **Прид. в Явор.:** Ваш льос доси не витягнений. — **Ів. Дик. в Берт.:** Дописи Вашої не можемо помістити, бо нам ніяково мішати ся у Ваші родинні справи; она би ще лиш більше роздула роздор у Вашій родинї, а за науку не послужить нікому. Впрочім і не маємо ніякої певности, що то Ви писали і що дійстно так єсть як написано. — **Красног. в Заліс.:** 1) Держава каже вибивати гроші з металю або робити папероі гроші і віддає їх своїм касам, а ті відтак виплачують ними всїлякі зобовязаня (платню, пенсиї і т. д.) В той спосіб ідуть гроші в курс. Може і так бути, що тому хто має золото і срібло позваляє вибивати собі з него в державній монетарни такі самі гроші, як суть в державі, лиш каже собі платити за роботу. — 2) Довг державний бере ся звідси, що держава або позичає гроші у банкірів н. пр. де заграницею і зобовязує ся сплачувати їх готівкою, або дає в застав які із своїх доходів н. пр. доходи з мита, доходи з монополю тютюну і т. п. У себе дома може держава ще й в той спосіб позичати, що заводить льотерию позичкову і при еї помочи сплачує довг. — **Дистар при старостеї:** 1) Купіть собі шкільну граматику рускої язика а там знайдете науку о правописи. — 2) Причина гикавости лежить або в мозку або в нервах, що розходять ся в приладах, служачих до говореня (в язици, горлї, губах і т. д.), або наконець в хибнім віддиханю. Отже, щоби вилїчити ся від гикавости, треба знати, де і яка єсть еї причина. В першім із наведених случаїв гикавість єсть майже невилїчима. Скажіть Вашому приятелеви, нехай зарадить ся доктора. Відтак нехай купить собі книжочку „Was ist Stottern und wie soll es behandelt werden? Leipzig Verlag v. Ernst Keil's Nachfolger", а там знайдете що єму буде потреба. — (Дальші відповіди пізнїйше).

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

а коли вернуть з дороги, то мають сотки фунтів, а не сотки феників в своїх кишенях. Они по найбільшій части пропивають і пускають гроші, а коли їм ледви ще лишить ся сорочка на тїлї, пускають ся знову на море. Але я не з тих. Я всї мої гроші складаю собі в безпечнім місци, тут трошки, там трошки, але нїгде за богато, щоби не стягнути на себе підозріня. Менї тепер пятьдесять лїт, а коли вернемо з сеї дороги, то гадаю таки рішучо жити собі з пенти. Та й пора вже на то, кажете, ба, але бо я до сего часу жив собі вигідно, нічого собі не відмовив, чого лиш моє серце забажало, спав на мягкій постели і що дня заїдав лиш самі присмаки, розуміє ся, доки не був на мори. А від чого я зачав? Від служби на покладї так само, як і ви!

— То все красно і добре — сказав тамтой другий — але чи тобі тепер твої гроші не пропадуть? По сій подорожи годї буде тобі показати ся в Брістоли.

— А як гадаєте, де тепер мої гроші? — спитав Зїльвер глумливо.

— Розуміє ся, що в Брістоли в тамошних банках і касах ощадности — відповів его товариш.

— Там були — сказав кухар — коли ми виїзджали в дорогу. Але тепер має їх моя стара жінка; „дальновид" проданий вже разом з концесиею на шинок та зі всею знадобою, а стара пливе тепер па мори, до одного місця, де зійдемо ся знову. Я би вам сказав, де тото місце, бо можу спустити ся на вас, але хочу товаришів робити завистними.

— А можеш же на стару спустити ся? — спитав тамтой другий.

— Ті, що гонять за щастем — відповів кухар — звичайно мало спускають ся одні на других, та й кождий менї признасть, що мають причину до того. Але у мене трохи инакше. Нема на сїм сьвітї нікого, хто би так легко міг обдурити старого Джека. Неодин бояв ся Сїлиого Пю, неодин і Флїнта, але Флїнт сам бояв ся мене. Бояв ся мене, а всеж-таки гордив ся мною. Флїнтова ватага була найзавзятїйша, яка лиш коли плавала по мори; сам чорт був еї бояв ся. Кажу вам, що я не люблю анї хвалити ся, анї більше говорити як правда, та й видите, як я умію обходити ся з людьми; але коли я там був кватирмайстром, то старі Флїнтові букапіри не чули від мене слова „вівці". Так було давнїйше на корабли старого Джеска.

— Правду сказавши — відозвав ся тепер той моряк — менї то зовсїм не сподобало ся було, що задумуємо робити, аж доки я ось тепер не розмовив ся з тобою Джеку. Але тепер вже даю тобі руку, що я зовсїм твій.

— З тебе сьмілий і розумний хлопець — відповів Зїльвер та почав так сильно трясти подаиою рукою, що аж цїла бочка ходила — не було ще красшого як ти між тими, що гонять за щастем.

Аж тепер почав я здогадувати ся, що значать деякі їх вислови. Той, що гонить за щастем, значило в їх бесїдї ні більше ні менше лиш звичайний „розбишак морский", а та розмова, яку я підслухав, була послїдним актом намови одного з немногих, коли не послїдного вірного матроза на корабли. О сїм мав я зараз дізнати ся, бо Зїльвер свиснув з тиха, а на той свист прийшов ще третий моряк і сїв собі коло тамтих обох.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Коехо** ецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.